

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :

Drukkerij COLLEE
(Naam. Maatsch.)

TONGEREN

Postcheks rekening n. 84855.

Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 9,50 per jaar,
vooraf betaalbaar.
20 centiemten het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 0,50

Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws fr. 1,00

Vonnissen en doodberichten fr. 2,00

Kleine Aankondigingen :

van 1 tot 4 regels fr. 1,50

Elke regel meer fr. 0,25

Voor meer dan één inlassing prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

Tongeren, 24 Juli 1926.

Tot redding van den frank.

Bruin brood.

Er is gemeld geworden, dat het bruin brood met ingang van 1 Augustus verplicht zou worden. Thans blijkt uit het koninklijk besluit, dat in het Staatsblad van Dinsdag verscheen, dat de nieuwe regeling van toepassing wordt met ingang van 26 Juli, dus van Maandag a. s.

Uit voornoemd koninklijk besluit nemen wij nog de volgende bepalingen over :

Op straf van verbodverklaring van het verkooprecht meel en toepassing van de bij artikel 14 voorziene strafbepalingen, is het den molenaars, handelaars en alle nijveraars die meel gebruiken, verboden van den dag af der bekendmaking van dit besluit met meel te verkopen aan particulieren uitgezonderd ten hoogste een hoeveelheid van 1 kilogram.

Het brood mag enkel per gewicht van een ½ kg. 1 kg. 1½ kg en 2 kg. worden vervaardigd, te koop uitgesteld of verkocht.

Het brood genaamd « fantasie » « plaat », « galet » en « boulotbrood » mag enkel met hetzelfde gewicht of met 450, 900, 1.350 en 1.800 gram worden vervaardigd, te koop uitgesteld of verkocht.

Na het bakken wordt een gewichtverlies van ten hoogste 4 t. h. geduld. In geen geval mag het gewicht der droge stoffen minder bedragen dan :

288 voor een brood van 450 gram.	
320 — — — — — 500 —	
576 — — — — — 900 —	
640 — — — — — 1.000 —	
864 — — — — — 1.350 —	
960 — — — — — 1.500 —	
1.152 — — — — — 1.800 —	
1.280 — — — — — 2.000 —	

De inbreuken op de bepalingen van dit besluit worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met geldboete van 100 fr. tot 10.000 fr.

Al de bepalingen van boek I van het Wetboek van Strafrecht zijn van toepassing op de inbreuken.

Ondermijning van 's lands krediet.

Maandag heeft de kabinetsraad een besluit genomen tot betuigeling van berichten en tijdingen die van aard zijn 's lands krediet te ondermijnen.

Art. 1 van dit besluit luidt :

« Hij die opzettelijk en vrijwiltig enig bericht of eenige tijding verspreidt die uiteraard 's lands krediet kunnen ondermijnen, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar en met een geldboete van vijftienduizend frank tot tien duizend frank of met een van die straffen alleen.

Het minimum van die straffen wordt verdubbeld wanneer de schuldeijk heeft gehandeld uit winstbejag of om aan een ander voordeel te verschaffen ».

Radio- en beursnoteringen.

Het postbestuur heeft, tot nader bericht, het draadloos overzenden van wissel- en andere handelsnoteringen.

Uit- en invoer van broodkoren en meel.

Het Staatsblad van Dinsdag kondigt een Koninklijk Besluit af, waarbij gezegd wordt :

« Overwegende, dat het noodig is, een betere benutting van het broodkoren, als

mede een vermindering van den broodprijz te bekomen, en den invoer in te kringen, wordt de uitvoer van broodkoren (tarwe, spelt, rogge en masteluin), en van meel, en alsook invoer van meelsoorten, geregeld door de ministers van Landbouw en Openbare Werken en van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg. De inbreuken zullen streng gestraft worden ».

Wat is het met den frank ?

Het antwoord is niet ver te zoeken. Het is met de waarde van den frank wat « gij zult willen ».

Is de economische toestand van ons land, is de rijkdom van ons land iets verminderd sedert het pond 107 stond ?

Neen, effenaar neen !

Waarom staat het pond nu veel hooger. Nog eens, omdat dat gij allen, op eenigen uitgezonderd, het zoo wilt.

In herbergen, op den trein, in gezelschappen, op de straat wordt door menschen met opvoeding, menschen met geleerdheid, menschen die iets ontzag hebben bij burger, boer of werkmán, als evangelie verkondigd, dat de frank nog zal achteruit gaan. En daar burger, werkmán of landbouwer er weinig van verstaan en nog minder u tegenspreken kunnen, gaan zij op 't evangeliewoord van den grootpater voort en brengen zij het nieuws bij hun Trees of Mie, en die braven menschen zullen er dan ook wel eens over jammeren in den kruidenierswinkel of bij de groenselvrouw.

Vraagt aan de frank-filosofen waar zij die kemissen hebben opgepraat om te oordeelen over de gehalte van den rijkdom van het land, over de bronnen van inkomsten van België, dan krijgt ge een antwoord, dat er geen is, ze spreken stuit en stoffen « ge zult het wel zien ».

Intusschentijd breken zij den frank af, de menschen hebben geen eerbied voor dien frank, « die toch teniet gaat », ze verkopen hun geld in nuttelooze aankopen, in plaats van te sparen of goede Belgische staatsfondsen of nijverheidswaarden van het land aan te kopen, wordt het geld renteloos op den zolder, achter pannen verborgen, in flesschen of potten weggestoken, zonder dat het voor den bezitter iets oplevert en zonder dat het voor het land of voor den handel, landbouw, nijverheid kan gebruikt worden. En zoo krijgen de ongeluksprofeten dan toch gelijk, want iedereen werkt alsoo mee tot ondergang van het land en van den frank.

Het is niet de vreemde, die vijand is van onzen frank, het zijn de Engelschman, de Hollander of de Amerikaan niet, het zijn wij, Belgen, die onze Belgische munt klein maken met ze voor niet weg te gooien.

Hoe wilt gij aan de andere landen vertrouwen in den toestand van 't land, in de waarde van onzen frank vragen, als gij zelf langs daken en vensters uitroept : dat gij er geen vertrouwen in hebt. En waarom, nog eens waarom, hebt gij geen vertrouwen ? Gij weet het zelf niet.

Het land is niets armer nu dan als het pond 107 stond. Wilt gij dat het pond opnieuw in den prijs komt, wel toont dat gij den frank waardeert, verkijst hem niet, die kostbare frank, spaart hem voor de moeilijke tijden, doet uw franks door intrest an-

dera franks opbrengen, in één woord : hebt vertrouwen in uw land in uw frank, en Engelschman, Hollander en Amerikaan zullen ook meer vertrouwen hebben en zullen meer betalen « voor uw frank » !

BUITENLAND.

AMERIKA.

Vermotele bandietenstreek. — Honderden voertuigen op de been in het drukke gedeelte der stad Chicago, aangetrokken door geschreeuw en geroep om hulp, waren geluge en/of ontmakende vlucht van drie bandieten die even den juweelen-handelaar David Saffir hadden aangerand en beroofd van een kistje inhoudende voor meer dan 25.000 dollars juweelen, terwijl hij stond in den ophaalbak der Cable Building aan Jackson boulevard gelegen.

Volgens verhaal van het slachtoffer hadden de bandieten hem gevolgd in den elevator. Zodra deze in gang was gezet, wrong een der bandieten den hefboom uit de handen der controleurster, Miss Mc. Donald en de twee anderen vielen Saffir aan en sloegen hem half bewusteloos. Midderwijl had de eerste bandiet den ophaalbak tot staan gebracht tusschen den vierden en den vijfden vloer, wij de twee anderen uit den binnenzak van Saffirs frak het kistje met juweelen haalden. Daarop werd de bak naar beneden gegaagd. Gekomen aan het gelijkvloers sprongen de drie bandieten eruit wij Miss Mc. Donald intusschen van haren schrik bekomen luide begon om hulp te roepen. Saffir kwam snel weer tot het bewustzijn en zette zich dadelijk op jacht achter de bandieten.

Dit alles was nochtans zoo snel gegaan dat, vooraker de omstanders gissen konden wat er waarlijk was gebeurd, de bandieten reeds op de straat in den druk van het volk verdwenen waren zonder dat iemand een goede beschrijving van hen kon geven. Saffir bekende een weinig later aan de politie dat in eenen anderen zak hij nog een kistje juweelen had van dezelfde waarde als die die hem waren ontstolen geweest.

Bandieten-voetbranders. — Vier bandieten traden in de zaal van de Indiana club, een plaats dicht tegen het stadsje West Baden, Amerika gelegen, terwijl de bestuurder en zijn helper alleen aldaar tegenwoordig waren. Met getrokken revolvers bevelen zij de twee mannen het geld dat er voorhanden was af te geven. Om hunne weigering grepen zij de beide mannen vast, ontboden hun van hunne schoenen en kansen, legden verschillende nieuwbladen op den grond in een lijn, staken deze in brand en dwongen hun onder doodsbedreigingen over de brandende gazetten te stappen. Dit deed hunne slachtoffers de plaats waar het geld verborgen was aanduiden.

Midderwijl kwamen enige klanten ter plaatse. Niet zoodra waren zij in de zaal getreden of de bandieten raadden hen aan en plunderden hun uit. Zoo werden opzettelijk verschillende klanten van hun geld en hunne waarden beroofd. Het beloop der gepliepte distallen wordt berekend op 6000 dollars. Toen zij schatten dat zij genoeg hadden sprongen de vier bandieten in eenen auto, die weldra in volle snelheid verdween in de richting van Louisville. Men heeft vermoedens op eenen vroegeren

der schitterendste van het seizoen worden. Niets was verzuimd om de balzaal met vorstelijke pracht te toeven, het buffet voorzien van de zeldzaamste lekkernijen en de uitgezochte wijnen.

Terwijl de gasten zich verzamelden en de muzikanten hunne instrumenten gereed maakten, betrad een lief kamertje met een meise van 5 jaar nog de ledige zalen. Het kind was een visioen van liefdelijkheid en schoonheid in haar wit atlas kleedje, met zilver en parelen gegarneerd. Het goudblonde haar viel in lange lokken over de schouders, een vriendelijk gezichtje omlijstend, waaruit de groote blauwe oogen stralend en onschuldig de wereld inzag.

— Kom, Daisy, laten wij daar bij dien pilaar gaan staan, zegde het kamertje ; dan kunnen wij juist in de balzaal zien. Kom dan toch ! herhaalde zij, toen de kleine schuw terugkeerde. Zij ge bang, dat ge wilde besten zult zijn ?

— Ach neen ! antwoordde Daisy weifelend. Maar die menschen zien er allemaal zoo vreemd uit. Zijt gij niet bang, Millie ?

Het meisje lachte helder.

— O, gij dom kind ! Het zijn immers allen vrienden van papa en mama en uw oom Alan. Ze zien er zoo komiek uit, omdat ze zich verkleed hebben. Ze eens : daar gaat een Turk.

— Maar die zwarte dingen, die ze voor het gezicht hebben, Millie ! vroeg Daisy, die haar vrees niet kon overwinnen.

— Dat is juist het aardigste. Als ze die zwarte dingen niet voor hadden, zouden ze elkaar dadelijk erkennen, en dan was het geen maskerade.

— Wat is dat, maskerade ?

— Als de een niet weet, wie de ander is. Zie nu ! Daar komt een generaal, daar een Indiaan en een Zigeunerin.

— Een Indiaan en een Zigeunerin ! herhaalde den stem achter hen. Ze was van een gemaskerde, in zwart en roode domino, die naast Daisy kwam staan.

Verschrikt borg de kleine haar gezichtje

diende van den club, die naar het zeggen van een der bestolen klanten wel geleek op een der bandieten. De politie is hun op het spoor.

DUITSCHLAND.

Het Transatlantische Reizenvliegtuig. — In de bijeenkomst der « Wissenschaftliche Gesellschaft für Luftfahrt » te Dusseldorf gehouden, heeft Dr. Rumpfer een lezing gehouden over het transatlantische vliegtuig.

Spreker verklaarde zijn ontwerp voor het groote transatlantische vliegtuig dat bestemd is om 130 passagiers met hun bagage en een bemanning van 25 personen 1000 km. ver te voeren. De maximale snelheid zal ongeveer 270 km. in het uur bedragen, zoodat de afstand Hamburg — New-York met tusschenlandingen te Plymouth en op de Azoren in 36 uur afgelegd kan worden. Bij het nieuwe type van Rumpfer zijn de lasten niet centraal, maar decentraal aangebracht. Daardoor wordt een verhooging van de buigmomenten van de draagvlakten vermeden. Het monstervliegtuig zal dus door aaneenschakeling van gewone vliegtuigen vervaardigd worden, en de lasten zullen gelijkmatiger over de gehele draagvlak bevinden zich vertrekken met eetkamer en rookkamer en in het midden is de ruimte voor kapitein en officieren. In een voorruimte waar men naar alle kanten kan uitkijken, zijn de vliegtuigen ondergebracht. Ook de motoren zijn in de reusachtige draagvlakten aangebracht. Om kanteling van het vliegtuig bij het dalen op een onstuunige zee te verhouden, zijn er zes drijvers.

De 10 schroeven worden gedeven door 10 motoren, elk van 1000 H. P. en zitten achter het draagvlak. Om het brandgevaar te verminderen, heeft men de tanks met benzine in de drijvers opgenomen.

Op het nog-blik doot de snelste stoomboot 5 tot 6 dagen over het traject Hamburg — New-York. De duur van de reis zou, als het vliegtuig voldoende, dus tot ongeveer een vierde verkort worden.

ENGELAND.

De weg van een briefversteller. — BILLY TOT DE MAAN ! — De « London Gazette » bevat de mededeeling dat een der oudste briefverstellers in de City gepensionneerd is en hem de Imperiale Service medaille uitgereikt werd.

De man had 43 jaar denzelfden weg in de City afgelegd en een afstand van 229.000 mijl achter den rug. Om een gedacht van dezen afstand te geven stond er bij, dat als de besteller nog een jaar in dienst zou gebleven zijn, hij den afstand van de aarde tot de maan zou hebben afgelegd.

Zonderling Match.

ZES DAGEN KOERS TUSSEN MAN EN PAARD. — Te Londen is Zondag een ongewone zesdaagse koers afgevoerd. 't Waren geen cyclisten, die er aan deelnamen, maar eenzijdig van kapitein voertuiger, Charley W. Hart, en anderzijds twee volbloed koerspaarden van den gekenden jockey Tom Cannon. Hart had de match aangegaan tegen de twee paarden en beweerde op zes dagen meer weg te zullen afleggen dan de twee paarden, die «kander mochten aflossen. Merkt wel op dat Hart 62 jaar oud is. Welnu, Hart heeft de match gewonnen. Hij heeft 328 mijlen, 't zij 527 kilometers 730 meters, afgelegd, 't zij 55 mijlen per dag of 88 km. 500 m. Op de twee paarden had hij een voorsprong

in de rokken van het kamertje.

— Ei Daisy ! lachte de gemaskerde ; zijt ge bang voor mij ? Ik doe u immers niets.

Met een snelle beweging wierp hij domino en masker af en stond nu in kostuum van matros voor haar. Op de rechterwang van het buitengewoon knappe gezicht was een anker getekend.

Terwijl hij den domino op een stoel legde, tral van de andere zijde ongemerkt een gedaante binnen, gedrapeerd in een breed, plooiend gewaad van blauw-rood-witte kleur. Een met stralen bezette mantel hing over de schouders en het fier opgevoenen hoofd getooid met een vrijheidsmuts.

Een snellen blik wende op het groepje bij den pilaar, gleed de vrijheidsgodin zonder een gedruisch achter een kamerscherm, dat het kabinet in twee helften deels, ging zitten op een divan en hield zich oogen-schijnlijk druk bezig met het rechtschikken haar rokpluimen.

Alan Burton — want hij was de matros — wende zich intusschen wer tot zijn klein liefje.

— Nu, liefje, zijt ge nu ook bang voor uw oom ?

Het kind kwam langzaam naderbij, hem monsterend met kritischen blik :

— Wat ziet ge er komiek uit oom ! zegde Daisy, voorwerdend het hoofd schuddend. En uw gezicht is vuil !

De jongeman trok het kindje naar zich toe.

Daisy, Daisy ! lachte hij, ge zijt nog geen salon dame ! Ziet ge dan niet, dat het een anker is ? Ik heb het geschilderd, omdat ik nu een matros ben.

Hij babbelde zoo ijverig niet het aardige kindje dat hij niet opmerkte, hoe twee dames binnenkwamen, de ene in het schitterend kleed van de zonnekoningin, de andere een klein, sierlijk figuurtje, als Carmen uitgedost. Beiden waren gemaskerd.

Toen zij Alan en het kind zagen, bleven zij staan.

De jongeman, die haar tegenwoordigheid

van 33 kilometers 800 meters.

Gedurende de match heeft Hart drie paar schoenen versleten. Hij is frisch en gezond uit den strijd gekomen, terwijl de twee paarden zoo af en moe waren, dat ze met moeite de koers konden eindigen.

FRANKRIJK.

Een duur stuk land. — Het Beroepshot van Aix-en-Provence heeft juist een proces openklaard dat 600 jaren geleden ingespannen werd. Het proces liep over den eigendom van 12.000 akers rijk waddeland te Courgeon, nabij de Italiaansche grenzen. Dit was een vroeger leen van de adellijke familie van Anjou die verdween in 1372.

Sedert dien hebben drie generaties aanspraak gemaakt op dit land. Het beroepshot besloot dat het land zou moeten verdeeld worden onder de drie twistende generaties. De curators voor rechtens en advocaten tijdens die 600 jaren uitbetaald bevolken een-entwintigmal de waarde van het land in kwestie.

Vrouwelijk in een kist te Parijs.

DE MOORDENAARS AANGEGROUWEN. — In het Quartier Latin, te Parijs, is een gruwelijke misdaad gepleegd. Een jonge vrouw werd er vermoord en haar lijk werd in een kist gestopt en in den nacht van Zaterdag neergezet achter het Pantheon. Zondag morgond werd door den kantonier Dubarben deze kist gevonden. Ze was 1.10 m. breed op 70 m. hoog, en was toegenageld. De kantonier riep eenige gezellen bij en samen braken zij de kist open. Een gruwelijk schouwspel trof hunne blikken. Een naakt en reeds in ontbinding verkeerd vrouwelijk lijk in de kist. Het gelaat was gansch onkenmerklijk. De vermoorde scheen 25 tot 30 jaar oud. In de kist lagen ook een serviet en een stuk laken. De politie werd seffens verwittigd. De akelige vondst werd naar het kommissariaat overgebracht. Het onderzoek werd seffens ingesteld, vooreerst in de wijk waar de kist ontdekt werd. De bewoners van een huis der rue Montagne Ste-Genevieve vertelden dat zij reeds verschiddene dagen een verpestenden stank hadden waargenomen. De portier van dit huis voerde erbij dat hij des nachts gewekt werd door het gebots van een kist welke van den trap besleurd werd door twee bewoners van het huis, Marcel Lamare en Mod. Eger. De portier was komen zien en had gevraagd wat er in die kist lag. Vrouw Eger antwoordde : « Eenige serpentes, welke mijn man uit de kolonies heeft meegebracht ». Zij beweerde dat de serpentes dood waren en dat zij er vanaf wilde zijn omdat zij zulken stank verspreidden. De kist werd dan buitgedragen en neergezet op het gaandpad, waar zij Zondag morgond ontdekt werd.

De politie hield vrouw Eger onmiddellijk aan. Deze legde dadelijk bekentenis af. « Over drie maand, zegde zij, heb ik kennis gemaakt met de jonge vrouw, wier lijk gij in de kist hebt gevonden. Ik kende haar enkel onder den naam van Suzanne. Zij vroeg mij om op haar misdadige bewerkingen uit te oefenen, wat ik aanvaardde. Zij is gestorven. Ik en Marcel Lamare besloten het lijk in onze kamer te houden, doch de stank werd zoo ondraaglijk, dat wij on van het lijk moesten ontmaken.

Marcel Lamare werd eveneens aangehouden en beide monsters werden in 't gevang

niet vermoede, wende zich naar de kamertje, die met onverdoelde aandacht naar het gewoel in de balzaal keek.

— Hoe komt het Millie, vroeg hij, dat gij hier met Daisy zijt ? Waar is haar meid ? Het meisje deed beleedigd.

— Mevrouw heeft mij de jonge juffrouw Daisy toevertrouwd, antwoordde zij snibbig. Waar de meid is, gaat mij niet aan.

— Zoo ? merkte Alan op. 't Komt mij voor, dat ge...

Plotseling hield hij op en zag naar het kind.

— Alsof men het kind niet aan mij kon toevertrouwen ! vervolgde de kamertje, rood van verontwaardiging. Ge denkt zeker...

— Millie, ge wordt onbeschaamd ! sprak Alan boos.

Doch Millie ging onverstoortbaar voort :

— Ge denkt zeker, omdat ik een arm meisje ben, dat de vrouw des huizes uit goedhartigheid mij in dienst genomen heeft.

— Wilt ge zwijgen, best Alan, die zijn geld verloor, haar toe.

— Het doe mijn plecht, mevrouw heeft mij gezegd wat ik te doen heb, dus...

— O, als mevrouw zulke wijze bevelen heeft uitgesproken, viel Alan haar snel in de rede, terwijl hij zijn domino weer opraapte, dan ruim ik het veld.

— Het is tijd, tusschen beiden te komen, fluisterde de dame in het kleed der zonnekoningin haar begeleider toe.

Zij nam het masker af en ging, gevolgd door Carmen, die er schik in had, naar de twistende toe.

— Ik vrees, Alan, zegde ze half schertsend, dat Millie zich onbeschoorlijk tegen u heeft gedragen. In uw oogen-zicht zijt wel niet het ideaal van een welgevoed dienst-meisje zijn.

— En mag ik mij de vraag vooroorloeven, of gij het meisje voor geschikt gezelschap voor Daisy houdt ? sprak hij, met onderdrukten toorn.

— Zij is in mijn dienst, antwoordde de dame uit de hoogte. Overigens acht ik

opgesloten. Het lijk der vermoorde werd naar het gashuis gevoerd, om door de wetsdoktoers beschoofd te worden.

CHINA.

Missionarissen in gevaar. — DORPEN EN STEDEN VERWOEST. — Er hoerscht toenemende ongerustheid in zendingenkringen, over den toestand der missionarissen en andere vreemdelingen te Chanfu, dat sedert veertien dagen door de troepen van Wu-Pei-fu wordt belegerd, in verband met het aanhoudende bombardement en het gebrek aan levensmiddelen.

Naar schatting bevinden zich te Chanfu 15 Engelschen en 20 à 30 Zweden.

In een mededeeling van de missionarissen te Shanghai wordt gezegd, dat een groot aantal steden en dorpen in de omgeving is geplunderd en geheel verwoest. Een zendingenhuus werd met den grond gelijkge maakt, en het geheele platteland toont den aanblik van een verwoest gebied.

In het bericht wordt niet nader aangeduid of het lier protestansche of katholieke zendingen betreft. Daar vooraal over Engelschen en Zweden sprake is, zijn het denkerlijk protestansche missionarissen, die in gevaar verkeerden.

Provincienieuws.

HASSELT. — Zij kwam om een koopje. — Omstreeks 9 ure 's avonds, kwam verleden week, een fijn gekleed Hollandsch meisje in het magazijn van sportartikelen der firma Morays, aan de Molenpoort te Hasselt om een raket te koop.

Terwijl de winkeljuffer den prijs van het artikel ging vragen aan de meesteres des huizes, maakte het meisje de tooglaad, waarin rond de 250 frank geld lag, ledig.

Eerst na haar vertrek bemerkte men de juffert, M. Morays sprak aan niemand over het geval, maar Woensdag in den vroegen morgen stond hij op loer in onze spoorwagstation. Voor het vertrek van den eersten trein op Maestricht, zag hij de diefgegr aankomen. Hij greep haar vast en ondanks haar tegenstribbelen, leidde een politieagent haar op naar de wach.

Daar werd zij ondervraagd in aanwezigheid van de winkeljuffer, die haar seffens aankende. Eerst streef het Hollandsch meisje, dat een « koopje » had willen doen, de dieverij uitdrukkelijk af, doch eindelijk bekende zij alles en werd aangehouden.

De pllichtige is de achtentjarige Gertruda Schumanns, afkomstig van Sitard. Zij was naar Hasselt gekomen in gezelschap van hare moeder en hare zuster.

Opereringen van 't stofelijk overschot van het H. Paterken. — Het proces tot zaligverklaring van den Dienaar Gods, Pater Valentinus Pagny van de Minderbroeders — het Heilig Paterken van Hasselt — is nu reeds zoo ver gevorderd dat de H. Stoel verlot heeft gegeven het stofelijk overschot op te geven. Spoedig zal deze plechtige opgraving plaats hebben in tegenwoordigheid der leden van het Kerkelijk Gerechtsheer en onder toezicht van bekwaame geneesheeren. Nadat overeenkomstig de voorschriften der Kerk het gebente onderzocht is, wordt het in een dubbele kist gelegd en in een nieuwen grafkoker bijgezet. De geestelijke overheid heeft nog niet den dag bepaald, waar

het niet noodig, over hare eigenschappen in haar tegenwoordigheid te twisten. Over haar behoeft ge u niet ongerust te maken.

— Millie, ge wilt minste weten, waar Daisy's meid zich ophoudt ? begon Alan nogmaals.

— In haar kamer, luidde 't kalme antwoord. Zij heeft zware hoofd pijn, zoodat zij zich niet met het kind kan bezighouden. Kom eens hier, Daisy !

— Met wezieren liet Alan het kind los, dat hij nog smarnd hield. Daisy sprong met een uitroep van blijdschap naar haar moeder toe.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

— Ach, juffrouw Winnie ! riep de jonge man, verheugd haar handen vattend en in de lachende oogen blikkend. Ik behoeft eigenlijk uw gezicht in het geheel niet te zien ; uw stem en uw stonste woorden hebben u dadelijk verraden.

(Wordt vervolgd).

MENGLERWERK van «DE POSTRIJDER».

STANHOPE

de Amerikaansche Detective

Zonder te spreken waren ze een paar van de donkere straatjes doorgegaan toen de man zich plotseling losrukte van zijn geleider en met inspanning van al zijn krachten wegliep. Doch reeds na een paar minuten wankelde hij en viel voorover.

— Ik wist, dat het zoo komen zou, merkte Stanhope op, die hem had ingehaald. Men moet niemand niet als vijand beschouwen er hij zich als zoodanig heeft gehouf.

Voorzichtig richtte hij den gevallen half op, legde diens hoofd op zijn knie en gaf hem enige droppels brandewijn in uit een flesche dat hij in den zak had.

Langzamerhand kwam de man weer tot zichzelf.

— Hebt ge erge pijn ? vroeg de detective medelijend.

— Ach ! steunde de man ; het is met mij gedaan ! Zijt ge van de politie ?

— Ja.

— Zoekt ge mij ?

— Neen.

— Weet ge... ?

Of ik weet, wie ge zijt. Niet juist, maar ik denk, dat ge behoort tot de veroordeelden, die verleden week uit de gevangenis zijn ontvlucht.

De man maakte een pijnlijke stuiptrekkende beweging en zwaar hijgend naar adem bracht hij in gebroken tonen uit :

— Breng mij maar terug, er is een beoefening, seh God ! als ge wist ! ... toen ik nog een jongen was ... in de prairie... geheel vrij ! In de stad werd ik gedwongen,

te bedelen, te stelen. O laat mij niet in de gevangenis sterven... ge weet niet, hoe vreeslijk dat is.

Stanhope gevoelde diep medelijden met den ongelukkige. Arme jongen ! zegde hij zacht. Ik ben wel een ambtenaar van de wet, maar ik heb toch menschelijke gevoelens. Wordt ge weer gezond, dan moet ik natuurlijk mijn plecht doen ; zijt ge den dood nabij, dan zult ge ten minste niet in de gevangenis sterven.

— Met mij is het uit ! stunde de gewonde. Ik voel het, dat ik... sterven moet.

Zijn hoofd zonk zwaar neer ; het ademen werd bijna onhoorbaar.

Stanhope sloeg hem een poosje gade ; toen nam hij hem op zijn sterke armen en droeg hem verder, de stad in.

— Dat was een fijn spel ! dacht hij. Wat zouden de kerels zeggen, als ze wisten, dat Richard Stanhope alleen en zonder beschutting in hun schuilhoek is geweest en de heele benle voor den gek gehouden heeft !

Den volgenden avond had het groote gemaskerde bal plaats bij den bekenden millionaire Archibald Burton. Rijtuig op rijtuig bracht gasten, in zeldzame en zeer elegante kleedij.

De heer des huizes gaf dit feest ter ere zijner jonge bekoorlijke ochtgenoots ; hij zelf nam er echter geen deel aan, daar hij reeds lang ziek en aan zijne kamer gebonden was. Hij liet zich door zijn jongeren broeder Alan Burton vervangen, die pas onlangs van eene reis naar Europa terugkeerde, eene voornaame rol speelde in de New Yorksche wereld.

Geen wonder ; want hij was een volmaakt man van de wereld, aristocrater van top tot teen, door de natuur met mannelyk schoon en rijk geestesgave bedacht en daarbij ook zeer rijk.

Met zoo'n aangenaam gastheer als Alan Burton, zulk eene bekoorlijke gastvrouw als zijne schoonmutter, moest het feest wal een

der schitterendste van het seizoen worden. Niets was verzuimd om de balzaal met vorstelijke pracht te toeven, het buffet voorzien van de zeldzaamste lekkernijen en de uitgezochte wijnen.